

Pierzak 'wspólne darcie pierza'

Ilustracja 15. Wspólne darcie pierza (ze zbiorów Muzeum Wsi Lubelskiej).

Pierzak to takie wspólne kobiet darcie pierza (Mszanna). Baby się schudzili na pierzak, no i darli te pióra, to był pierzak po dawnymu (Moniatycze). Jak ktoś chciał drzyć pierze, bo przeważnie nie było kołdrów, tylko robiło się pierzyny i poduszki z pierzy, to trzymało się gęsi czy kaczki i ubdzirało się te gęsi przeważnie tam dwa razy do roku, i robiło się tak zwany pierzak. Chudziło się i zapraszało. Schudziły się kobiety i chłopcy się zeszli. Nie było tak, że kto chciał, ten szedł, nie. Tylko te, co byli zaproszone. Tam jedna osoba czy dwoje z domu poszła. Na środku było tam to pierze w czemś wysypane i brało się te pierze i się darło. A śpiewali na całe gardła. Śmieli się i różne żarciki opowiadali. Po pierzaku była kulacja. A przy pierzu to i nie trza było telewizora. Wszystko ze wsi, co tam było, to poznosili i rozmawiali, obmawiali. Plotek więcej było jak tego pierza. Chłopom nie dawaliśmy drzyć pierza, choć chłopcy byli. Chłopcy się zeszli i później wodę pili. A kobitom to wino stawiali i tak się darło (Stawek). Pierzak to takie więc spotkanie towarzyskie na wsi, kobiety darły pierze na pierzynie, a kawalerka żartuje i przyszkadza (Kumów Majoracki). Trzymało się gęsi i ubdzirało się te gęsi przeważnie tam dwa razy do roku, i robiło się tak zwany pierzak (Nadrybie). Pierzak to rwanie piór szczególnie na wieczórkach, a to były schadzki kilku lub kilkunastu kobiet w domu

jednej gospodyni (Siedliszcze). Pierzak to uroczystość przy darciu pierza (Mołodiatycze). Po pierzaku była kulacja. No i tak u jednej darli, potem poszli do drugiej darli. No, nie było telewizorów, to co było do roboty (Staw). Trzymało się gęsi czy kaczki i ubdzirało się te gęsi przeważnie tam dwa razy do roku, i robiło się tak zwany pierzak (Głębokie). Pierzak, to pióra darli, to takie zabawy robili (Wytyczno). Pierzak rwanie piór po wieczorach (Sielec). Po pierzaku była kulacja, a przy tym tańce, zabawa, śmichu pełno i tańców (Kopina).

Źródła: PM, MG.

Geografia: Lubelszczyzna wschodnia.

D. lp. *pierzaka*; D. lm. *pierzaków*; wymowa: *p'eżak*, *p'izak*.

Por. *darcie pierza, darcie piór, deńki, oblegacja, pierzaczka, pierzaczki, pierzaki, pierze, pierzowe, pierzówki, pióraczki, piórnia, piórnie, piórnik, piórzaczki, pizra, pizawiny, skubanie piór, wieczórki.*

Halina Pelcowa, *Słownik gwar Lubelszczyzny. Tom IX. Przestrzeń wsi. Ukształtowanie powierzchni. Życie społeczne i zawodowe*, Lublin 2021.

***

Regionalne dziedzictwo językowe Lubelszczyzny o charakterze etnicznym: Słownik gwar Lubelszczyzny (tomy VI-XII) z dokumentacją leksykograficzną, kartograficzną, ikonograficzną i dźwiękową.

Projekt realizowany w ramach programu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pod nazwą Narodowy Program Rozwoju Humanistyki na podstawie decyzji nr 0125/NPRH7/H11/86/2018 – w latach 2018-2023.

Kierownik projektu: prof. dr hab. Halina Pelc